

En bukett minnesblommor från Helsingborgs och omnejds nykterhetsverld jubel...

Tullstorp, Gunnar Larsson,

81 B b Br.

National Library
of Sweden

16

Vitt för
Mitt
1895

En Bukett Minnesblommor

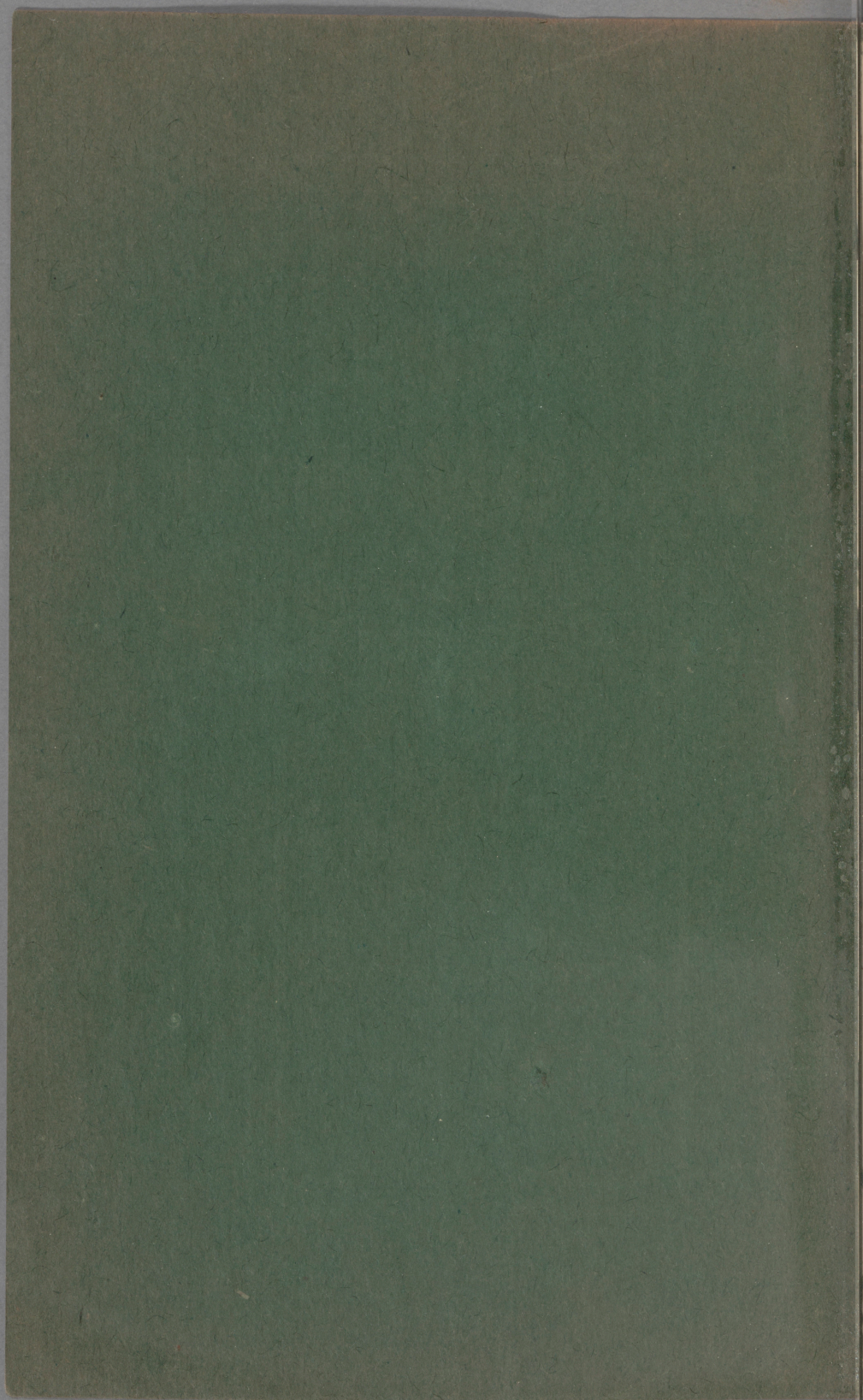
Från Helsingborgs och
omnejds Nykterhetsverld
• Jubelåret 1904 •

Tillegnade logerna af T. O. G. C.
af
G. E. Tullstorp

1905

En Bukett
MINNESBLOMMOR

Från Helsingborgs och
omnejds Nykterhetsverld
· Jubelåret 1904 ·

Tillegnade logerna af I. O. G. T.

af

G. L. Tullstorp

HELSINGBORG
Helsingborgs Typografiska Anstalt
1905

Åt alla.

Jag binder en liten blomsterbukett
Af nykterhetsblommor, som skifta
I skilda färger, en tankerosett,
Hvars tankar ingen förgifta;
En krans af loger med växlande namn
Slingade som i en slinga,
Der tonerna olikt klinga;
Men bölja alla ur kärlekens famn.

⌘

Jag tänker, att som en enad grupp
Af varma hjertan de alla
Ta' tankeförsöket i kärlek upp,
I minnet att åter kalla
Gemensamma strider för samma mål,
Gemensamma fröjder och fäster,
Der alla som bjudna gäster
Lyss till klangen af viljans stål.

⌘

Ty kransen, som här jag bundit hop
Bäres af samma tankar,
Som böljat i festens jubelrop
Och knutit kring hoppets ankar
Sin syskonring, sin vida krets
Af land och stad i en kedja
Liksom en blomstervidja,
Som har i minnet sin högsta spets.

Så tagen emot min enkla dikt,
Som en hyllning åt ädla strider,
Mitt hjertas innersta tankebikt,
Ett minne af svunna tider,
Med hoppet om nya segrar på
Den väg vi gemensamt vandra;
Och låtom oss med hvarandra
I kamp mot det stora målet gå.

Logen Kärnan, N:o 87.

Ditt namn har tusenåra anor,
Fast ej du är som "Kärnan grå."
Du bröt här nykterhetens banor,
Då allt sågs till förnedring gå.
Och var det hårdt att bryta mark,
Så var din vilja äfven stark
Inunder nykterhetens fanor.

I hvarje handling fins en kärna,
Som fostrar den och det är kraft
Och mod att ädla dygder värna
Och återvinna hvad vi haft
Som arfvedel med frihets glöd,
Och stå som vakt mot brist och nöd,
När rusdryckstrollen anfall ärna.

Och blåser Heimdal ifrån tornet
Till strid på Vigvids vida slätt,
Och dånar det i Gjallarhornet
Till kamp för frihet, sanning, rätt,
Så slå som fordom Auka Thor
Med blixstens Mjölner! Kraft än bor
I folk som sådde frihetskornet.

Logen Magnus Stenbock, N:o 115.

L iksom din namne bör du slå
Ett stort och stolt och härligt slag
Och fram med friska viljor gå,
Att skrifva nykterhetens lag
I hvarje handling, hvar bedrift,
Med sanningens och ljusets skrift.
Ditt namn skall aldrig blekna då.

Och bryter rusdrycksligan fram,
Stå fast och stark som Stenbocks här,
Och sätt mot hvart försåt en damm
Och visa hvad i sköld du bär!
Med enig kraft i ädel id
Då är du värdig gå i strid
För allt hvad stort och härligt är.

Logen Stridshjälten, N:o 249.

Ja, strid, det är nu dagens lösen,
Fast striden här en annan är.
Det gäller här ej kamp om guld
Och allt som blodig lager bär;
Men för idéer stora, rena,
Med menskokärleken som mål
Och sanningen som sköldemärke,
Med vetenskapens skarpa stål.

En hjälte är ej den som segrar
I tvekamp blott med fysisk kraft;
Ej endast den som trotsar döden,
Der man ej annan utväg haft;
Och ännu mindre den som dricker,
Att glömma lifvets kval och ve;
Ej den som dådlös för det rätta
Och sanna kan med hånet le.

Men hjältedåd det är, att våga
Stå för en sanning ren och klar;
Att obemärkt för andra kämpa,
Fast ingen lön därför man har;
Att rädda sina fallna bröder
Från dryckenskapens ve och last!
Att höra hånet kring sig ljunga
Och ändock stå som klippan fast.

Gå fram den vägen trygg mot målet
Och tiden skall dig seger ge.
Idéens kamp för sanningskrafvet.
Mot mensklighetens största ve,
Kan ingen makt i världen hejda.
Det goda segra skall till slut;
Ty det bär mensklighetens lycka
Igenom tiden som förut.

Logen Erik Dahlberg, N:o 360.

Du valt dig ett namn från en stor strateg,
Som förde Carl Gustafs här öfver Bält.
Den mannen, det vet du, var icke feg,
När i spetsen för här'n han sig ställt.
Det kunde brista — men kunde också
Öfver frusna djupen i stormmarsch gå,
Och så går det till i fält.

Men isbryggan bar — och hjälten stod
Framför Danmarks konungastad,
Der segren vid vallarna dränktes i blod —
Och historien vände sitt blad. —
Välän! Har du namnet, så bär det också
Med heder! Men kom ihåg,
Att nu går ett annat hjältetåg,
Än då, öfver böljor blå.

Det är nykterhetskampen, som nu bygger bro
Mellan skilda länder och folk.
Det är sanningens, rättens okufliga tro,
Som i dag är de stridandes tolk
För andra idéer, för andra mål,
Och tanken heter vårt blanka stål,
Och vår lösen är: Nyktert folk!

Logen Carl X Gustaf, N:o 403.

Ja, mannen, det har Ni ju sett, han står
Der nere på Malmö torg.
Han stått der i många, många år
Framför Landshöfdingens borg.
Han var ingen nykterhetshjelte. Men
Han hade kurage i barm.
Och när han blef het och varm,
Så bar det i väg trots den och den.

På Polens slätter, på Jutlands tält
Han slogs så det sjöng i nord
Och drack med kämparna i sitt tält
Sitt öl utan många ord.
Så dog han. — Ja, det var ölet som då
Knäckte ibland både stora och små,
Så gör det än kvickt och snällt.

Men kungen han hade en stor idé,
Som alla vi nog förstå.
Han ville förenade se länderna
Kring Baltiska böljor blå
Och Öresund till en enda stat,
Som värn mot Moskovit och Kroat.
Det är minsann vackert så.

Förening, det sjöng i hans stora själ,
Förening, det sjunger i vår, —
Med samma kraft emot rusets befäl
Och alkohols blödande sår.

Förenade skola vi fienden slå.
Det var nog den tanke som innerst ändå
Bestämde namnet likväl.

Och gissar jag rätt, så ryeka vi fram
Till kamp med resta standar,
Att sopa från jorden all den skam,
Som ölet här hopat har.
Och klingar det än som en ironi.
Så ligger det dock en mening deri,
Att stå fast, parat och klar.

Logen Segersvärdet, N:o 432.

De gamle trodde kraften bo
Uti en klinga smidd af dvärgahänder.
Om vi ej mer har våra fäders tro
Och stridens hane nu ej lågor tänder
Af hämd och blod och brödrafejd,
Der sköflingen gick fram i nordannejd
Bland öde tomter, svedda bränder;
Så tro vi på ett segersvärd ändå,
Mer än Vaulanders klinga, skarp och blå,
Och det är ädel tankes blanka vapen
Mot våld och orätt och mot dryckenskapen,
Mot natt och mörker, rusbegärens troll,
Hur ödena med oss än spela boll.

Det vapnet smiddes ej af dvärgahänder;
Men af ett folk, som frigjort återvänder
Till ljus och bildning ifrån slägtets natt,
Der råheten som enväldshärskar, satt
Och last och fördom trufdes i det skumma,
Och alla bättre känslor voro stumma. —
Och ändå dvärgasmide vapnet är,
Fast smeden helt ej slafvens boja bär.
Förstår du tankeblixten från de tusen,
Som vaknat upp från drömmarna och rusen?
Ett folk i vapen! — Andens vapenskrud, —
Ett folk, som fattat tidens segerbud:
Blif nykter! Kasta af dig slafvens boja.
Sprid ljus och bildning i arbetarns koja!
Låt menskokärleks värma strömma in
I hvarje slött, förmörkadt menskosinn!

Låt vetenskapen tränga dit och de
Den mörka nattens skuggor skola se,
Som bleka spöken vikande för ljuset,
Och höra utaf segersvärdet suset
Liksom en ståklång genom tiden gå. —
Det är de tusen viljor, krafter små,
Som vaknat upp, att enigt sig förena
Och spänna hvarje nerv och hvarje sena
Till ädel handling för sitt stora mål,
Som vinnas skall med vetenskapens stål.

Så adla namnet med din tankes id
För nykterhet och frihet och din strid
Skall genom leden som en ståklång susa,
När tankevägorna till handling brusa
Sin segerhymn: Nu allt fullbordat är!
Och segersvärdets klinga kransen bär.

Logen Stenbocks Minne, N:o 434.

Han sitter dernere vid hamnen,
Den namne i kämpaskrud,
Med segrens troféer i famnen,
Allvarlig, stolt som en gud.
Och tacksamheten och äran
Reste hans ryttarestod
Till minne af fosterländskt mod,
Som aldrig kände förfäran

Han är en symbol af den seger
Ändå, som det rätta vann.
Det fädernesland vi äger
Försvarade en gång han
Med lif och blod och med skaror
I trasiga paltor och skor. —
Och samma kraft ännu bor
I Norden mot andra faror.

Låt minnets stordåd dig egga
Till handling djerf och stark!
Och smid som Vulkani slägga
Ett vapen för stridens mark!
En andens blixtrande klinga.
Med tankens vingsnabba id!
Då skall äfven du i din strid
En seger åt minnet bringa.

Logen Parkens Minne, N:o 623, Filborna.

Det fins en njutning, skänkt utaf naturen
Mer värd än hvarje konstladt rusdrycksrus, —
Af vårens och af sommarens stämning buren,
När parken smeks af vindens lätta sus
Och trädens alla gröna tungor sjunga
Sin symfoni:
Lef lycklig, glad och fri!
Och hämta kraft af lifvet här, det unga.

Och blommorna i skära blomsterkalkar
De le mot dig med blick och dryck så klar,
När daggens pärla som en stråle halkar
Från Alchimillan, som i skål'n den bar,
Och solens strålar blända med sin fägring
I ljus och glans,
Och lätta skuggors dans
Der leker som en sällsam spegelhägring.

För folket åter till naturens njutning,
Du utpost der på landets gröna fält!
Stå fast i ledet! Stå med fast beslutning,
Att kämpa ädel strid, der du dig ställt
I nykterhetens här den ännu unga,
Och vinn dig mark!
Och i din svala park
Skall foglarna en gång din seger sjunga.

Logen Plantan, N:o 2486, Raus Plantering.

Det växer derute i sanden
En Planta, spirande stark,
Invid den brusande stranden,
Skuggad af furornas park.
Den binder det grände lösa damm
Och skjuter i djupet sin rot,
Och vid furuplantans fot
Tittar den bruna ljungen fram.

Det yrde obändiga viljor
Derute förutan sans;
De möttes på krögarens tiljor
Och ödslade bort hvad som fans
Af dagens förtjenta slantar i kvälln,
Och dåsade sedan till
Vid öl, potatis och sill
I eller utanför bland tjäll'n.

Då sjöng det i susande fura
En maning: Till handling opp!
Enhvar kan sin lycka mura
Med ungdom, kraft och hopp.
Här måste med andens kraft vi ta fatt
Och skapa vår framtid ljus! —
Och furorna sjöngo och vågens brus
Sjöng med i den stormiga natt.

Så samlades der en skara —
Och Plantan vardt verklighet.
De möttes med blickar klara
I kampen får nykterhet.
De slöto sig samman, kvinna och man,
Och byggde sitt eget hus,
Timradt ihop vid böljebrus,
Muradt vid sol som brann.

Må vågorna sjunga sin saga
Och furorna susa sin ton
Och kärleken stödja de svaga
Och hoppet ge styrka åt tron! —
Det nykterhetsträd som plantats der
Skall skugga allt en gång
Och furornas dystra sång
Bytas i glädje varm och skär.

Logen Hälsan, N:o 2577.

Ditt namn det tonar som en skön idyll,
Der fåglar sjunga och där träden susa,
Och vinden vårligt smeker alm och hyll
Och rosor dofta uti dagar ljusa
i Hälsans lummigt svala, fagra dal,
Der sommarn dårar, nordens näktergal
Sin lockton slår vid vågorna som brusa.

Du växt dig stor på nykterhetens mark
Och friska krafter i hvar åder strömma.
Du går din egen väg i viljan stark
Och stordåd under lugna ytan drömma.
Och toner klinga fagert i din sal,
Vid att Maria kyrkans åldriga portal,
Der långt sen flydda släkten lifvet glömma.

Rätt så! Låt sången klinga till din id
Af ädel handling för de friska, fallna,
Som du ryckt undan lifvets vilda strid
I krögarnästena, der hjertan kallna
För högre syften. Sångens tungomål
Bär fram i dagen glädjens, tankens stål
Från hjertan som för sin idé ej kallna.

Logen Förposten, N:o 2629, Stattena.

Du står deruppe som förpost ställd
På vakt i gamla Stattena,
Der Danebrogen vid Ringstorp blef fälld
I vinterkvällen den sena,
Och fallna kämpar af samma stam
Sofva inunder kullen,
Der sagorna tälja ur mullen
Om strid som i blod gått fram.

Din vakttjenst den är dock af annat slag
Än framåtskjutna piketter,
Som varsko fienden före ett slag
I snöiga vinternätter,
Du står deruppe som förpost för
En tid som en gång skall komma,
Då säd som nu såss skall blomma
Och gå i ax. För Posten honnör!

Sköt förposttjensten så Backi här
Ej osedd fram får tränga!
Och kommer den, ropa ditt folk i gevär,
Att vägen för härjaren stänga!
Du står ej ensam der nu du står,
Bakom dig står hela falangen
Beredd att kämpa, när klangen
Af hornet till striden den stora är när.

Logen Hälsobrunnen, N:o 2685, Ramlösa.

Ur bruna klippan väller
Den klara och rena våg
Som bottensats ej fäller,
Ej grumlar den törstiges håg,
Men skänker kraft och hälsa
Och läskar med dryck så sval,
När gäster i tusental
Söka sitt lif där frälsa.

Hvem kunde väl tro, att der i den härliga sköna
Naturens leende strålande paradys,
Der rosorna dofta, parkerna skimra gröna
Och näktergalen sjunger naturens pris; —
Hvem kunde väl tro, att ändå därinne
Dryckenskapens demon
Bygdt sin sataniska thron,
Att dränka i laster och natt förvillade sinne.

Och dock jag vet det, Rusdryckstörstiga skaror
Ragla der som månader bland blommer och doft;
Hvimla i skogarna, fastna i lastens skaror,
Hvirfla i själlös njutning kring som ett stoft,
Der allt af skönhet och fågring strålar,
Att fylla oss med fröjd
Och känsla varm och upphöjd,
I allt, som skapelsen yppigt diktande målar.

Se därför äfven vår sträfvan
Här måste bygga sitt värn
Mot lastens sed utan bäfvan.
Som källans helande järn
Gjuter i lifvets safter
Sin styrka att rena vårt blod;
Så fordras mot rusdryckens flod
Här äfven andliga krafter.

Så skänk åt alla dit flöde
Af sanningens klara dryck,
Och väck de andligen döde
Ur slöande lasters förtryck!
Då skall i din dal, den sköna,
Du känna dig frisk och stark,
Och striden på nykter mark
Med segerns krans dig belöna.

Logen Öresund, N:o 2947.

Din våg går högt som det svallande Sund
När i storm det vräker mot strand.
Det är ungdom och kraft i ditt nya förbund,
Om den än slår öfver ibland;
Men du kom för att bryta mark, der en gång
Den första striden stod;
Och som viking du lyssnat till böljornas sång
Med lågande lust och mod.

Du var den siste som startade här
Din kamp mot kung alkohol,
Och därför de ungas drag du bär
I storm, i strid och i sol.
Men framtiden är de ungas hopp.
Styr käckt öfver djupen ut!
Tag ädel tanke med allvar opp!
Och segra du skall till slut.

Låt vindarna blåsa sinnet rent
Från gammalt och möjligt damm!
Och häfda din mening tidigt och sent
Mot orätt, mörker och skam!
Och tål som viking ej hämmande band!
Var stark, var fri, var trygg!
Och sopa som stormen ren din strand
I striden rygg emot rygg!

Då skall du fylla också den uppgift
Din mening vid starten var,
Och skrifva i handling en gyllne skrift
Om hvad i skölden du bar;
Ty lifvet är ej blott skämt och lek.
Det är strid; men för ljuset en strid,
Kamp mot orätt, laster och svek,
Nu som i fordomtid.

Eogen Utsigten, N:o 3225.

Däruppe i Vilsons villapark,
Vid "Olympias" idrottsfält,
Bak "Kärnans" blodbestänkta mark
Utsikten sin fyrbåk ställt,
Att lysa från lifvets bränningar
Och kroglif i säker hamn,
I nykterhetens och kärlekens famn
Från Backi sugande känningar.

Din utsikt är vid och famnande stor
Och skön öfver stad och land,
Fast lugnet däruppe omkring dig bor,
Håll säker utkik kring strand.
Kung Alkohol strandhugg gör ibland
I dimman vid Öresund,
Och skutor stöta i natten på grund
I krogarna — i land, i land.

Varsko hvar nykter seglare
För Finkels fribytarepack,
Och lockelsens förespeglare,
Och guldkrogens giftbarack!
Kasta på prejäregastarna
Din tankes strålljus ut
Och blotta lögnens fraser till slut
Skarpt med strålkastarna!

Då skall din utsikt en gång bli fri
Från lufslyekans kapare,
Och himlens solglans stråla däri
Och, som ljusets skapare,
Du se med fröjd och glädje på allt,
Som kring dig strålar och ler,
När solen går upp, när solen går ner,
Där din verkningskrets du valt.

Logen Fältvakt, N:o 3270, Stattena.

Håll vakt, håll vakt vid stadens gräns,
Du unga, nyktra tropp!
"Om ugglor det i mossen känns",
Om Finkel sticker opp
Sitt röda hufvud raglande;
Slå larm, träd i gevär!
Var på din vakt som Stenbocks här,
När kulor kommo haglande!

Din post är viktig, där du står.
Håll fältet kring dig rent!
Ty fienden i mörkret går
Och snokar kring dig sent
Och tida, ständigt spanande
Att komma dig till lifs.
En enda giltig regel gifs:
Stå vaken, stark, utmanande!

Tänd dräuft din vakteld! Det behöfs
Däruppe på din post;
Ty, om af mörkret in du söfs,
Om ditt gevär får rost,
Är du förlorad. — Hånande
Skall krögarynglet stå.
Mins, aldrig till reträtt vi slå;
Men till attack, en dånande.

Nu är det sagdt. Jag känner dig.
Jag tror dig fast och stark,
Att vakta nykterhetens stig.
Du står på minnets mark,
De segerstolta minnenas.
Låt det ditt fältrop bli:
Med nykterheten segra vi!
Vårt fält skall aldrig, aldrig ta's!

Eogen Silfverpoppeln, N:o 1104, Björka.

Det susar i silfverpoppeln
En saga. Säg, vet du hvad?
Det sjunger om svunna tider,
Då än öfver land och stad
Låg Edens morgonklara
Strålgans — och människobarn
Ej fastnat i lasternas garn,
Sågs ett med naturen vara.

Men silfverbladen de darra
Ibland vid den lätta fläckt,
Som kände de som en frostvind,
Som kraften den unga bräckt.
Förstår du, hvad bladen mena?
Naturens röst är ej stum.
De bäfva för natt så skum.
Då ljuset skall släckas, det rena.

Sprid bildning och ljus och lycka
Och nykterheten kring dig!
Och fostra folket i kärlek
Till mänskligheten — och sig
Skall åter naturen smycka
I Edens morgonglans,
Och poppelkronans krans
Stråla af glädje och lycka.

Gradlogen Garibaldi.

Ditt namn det klingar som en hjältesaga
Ifrån Italiens nya frihets vår,
Och minnesbilderna de stolta draga
Förbi mig, när uti din krets jag står.
Din strid är ock en frihetsstrid, att samla
För högre syften krafter enade,
Att krossa med sin makt förenade
Kung Alkohols förtryck det hårda, gamla.

Och, som de ädlaste i striden blödde
Kring hjälten för ett nytt Italien;
Som frihetstanken, kraft och vilja födde
Hos Romas folk, dess kvinnor, barn och män,
Så skall med mod du följa dess exempel
Och ena vlljorna kring ditt standar
I ädel srafvan, och med blicken klar
Se mot vårt stora mål, ge allt din stämpel.

Men samlar du ifrån de spridda läger
Det ädlaste, det bästa här man har;
Allvarets män och kvinnor, hvad som äger
Fullödigg handlingskraft, som striden tar
På fullt allvar och ej på lek, så visa,
Också dem vägen, målet, stort och klart!
Gif andens vapen dem i hand, och snart
Din stora uppgift handlingen skall prisa!

Initiativets tid kanske är inne
Förrän du anar. Vetenskapen står
Med blanka vapen i vår spets. Ditt sinne
Skall visa snart om kampen du förstår
I sin utveckling. Rikta mot det höga
Och stora blicken. Handla, tänk och led
Med lugn besinning. Ljuset kring dig bred,
Att klart det strålar fram ur hvarje öga!

Då skall, som segerhjälten vid Magenta,
Du höra jublet dåna omkring dig,
Och skarorna, som på parolen vänta,
Stå färdiga igen att fylka sig
Kring fanorna och slå det stora slaget,
Och segra för sin nykterhetsidé,
Och krossa rusdryckkoryfeerne,
Förtryckarna, som än ha öfvertaget.

Gradlogen Helsingborg.

Ditt namn är gammalt, berömdt och stort
I tidens och häfdernas blad:
Ty Öresund är sagornas port, —
Och Frodes urgamla stad
Sett vikingsdrakarna plöja här —
Och "Ormen Långe" — det blå,
Och strider kring "Kärnan", den grå,
Bloda marken i vildt begär.

Från drottning Filippas stolta tid,
Då Kärnan var Kungaborg,
Till Magnus Stenbocks strid,
Här sköflades gator och torg
Af krigets hopar och röfvarepack,
Af allt slags skrot och korn;
Men ännu står kvar det gamla torn,
Som dem så i ögonen stack.

Välän! Du är stolt af din gamla stad!
Du har rätt att ta namnet också,
Och skrifva ett nytt historiens blad
Vid Sundets bölja den blå;
Ty ännu i dag är det kamp och strid;
Men en strid för ädlare mål:
En strid med andens och vetandets stål
För en bättre, en kommande tid.

Nu gäller kampen kung Alkohol,
Som herre på täppan än är;
Kamp mot råa seders idol,
Mot fördom, natt och begär,
Nesliga laster och brott. Välan!
Tag staden, den prunkande, in!
Sprid ljus och bildning i hvarje sinn!
Gör nykter hvar kvinna, hvar man!

Du ler. Ett stordåd! Ja det är just så
Jag menar — ej just på skämt;
Men fulla allvaret. Vi målet nå
En gång, om vi kämpa jämt
Med samma allvar, ty steg för steg
Ta vi krogarna först, och se'n
Är marken kring gamla Kärnan ren. =
Hvad fick man väl, om man teg?

Logen Ankaret, N:o 371, Råå.

Att segla sin skuta i lugnets hamn
Är en konst så god som en ann',
När brusande vågor vräka sin famn
Skyhögt och man vid man
Ser döden för sig. Det gäller att stå
Fast då vid roder och ratt,
Lovera säkert i beckmörk natt
Och navigationen förstå.

Men hota blindskär, står dimman tjock
Kring allt som en säck af väf,
Är rodret bräckt och talja och block
I olag och natt kring stäf;
Då är det mer konstigt att navigera,
Då söker man ankargrund,
Om man kan, i vik eller sund,
Att skadorna reparera.

Så under livvets seglats också
Törnar mången mot rusdryckens skär,
Går vill i dimman och törnar på
Sitt eget blinda begär.
Då är godt att veta en säker hamn,
Där räddningsmanskaf det fins,
Och bröder i nöd man mins,
Som räcka människokärlekens famn.

Där kan man kasta sitt ankar trygg,
Om nykter man seglar in,
Och vännerna stödja rygg mot rygg
Med syskonkärlekens sinn'.
Och är man där, se'n lovera
På nykter kaliber man kan
Och stå vid sin mast som en man
Och skutan reparera.

Så samla kring "Ankaret" hoppets här
Du skara där ute på Råå!
Samla dem dit från krogarnas skär,
Unga och gamla och grå,
Kvinnor och män; ty en nykter seglats
Bär hoppet om lyckan ombord,
Hur lifsstormen hviner än på jord,
Hur man kifvas här om plats.

Ungdomslogen Excelsior, N:o 157.

Högre, högre! Låt din tanke stiga
Öfver dimmorna, som jorden hölja!
Där de evigt tysta stjärnor tiga,
Etherns rytmer genom rymden bölja!
Klarhet där skall fångsla trötta anden,
Tystnaden där slå sin våg mot stranden
Af ett haf, som evigheter skölja.

Högre, högre i din ädla sträfvan,
Att förändliga de ungas sinne!
Mät ej vägens längd, se ej med bäfvan
Hvad i berget ligger djupast inne.
Tankens guldkorn skall en gång du finna,
Se frigjorda släktens hjärtan brinna,
Jublande vid segerns stora minne.

Högre, högre på den ljusa bana,
Som mot målet för, det andehöga!
Bortom villorna det land vi ana,
Som ej skådats än af jordiskt öga:
Tankens, nykterhetens land det sköna,
Där i majskrud alla träd stå gröna,
Alla rosor kärleksdofter snöga.

Högre, högre upp du unga skara,
Och på tinnarna af ärans tempel
Skall du stå i ljusets glans den klara,
Svängande din fana. Ditt exempel
Af en kraft som alla hinder bryter,
Af en mänskokärlek, som ej tryter,
Trycka skall på släktet så sin stämpel.

Logen Hamlet, N:o 11, Helsingör.

Sagokämpen Hamlet, den tragiske,
Kunde åt allt filosofiskt ironiskt le,
Gyckla med tidens dårskap och intriger;
Men ur Shakspeares skämt en vålnad stiger:
Mörke grubblarn, som lifvets gåta vill lösa,
Spelar tokig, att hån på de mäktige slösa,
Hånar sig själf och allt,
Går igen som en spökgestalt
Midt i lifvet, det idiotiskt dumma,
Egoistiska. — Det är diktens summa.

Namnet tog du. Hvarför? — ibland jag frågar,
Men bakom det ändå en tanke lågar.
Äfven du vill lösa världsgåtan den svåra,
Där från urtid lidelserna vi spåra,
Lasterna, brotten; — Men på ett annat sätt,
Kämpa med andra vapen för sanning och rätt,
Krossa lögnen med att den blotta,
Dräpslag mot dryckenskapen måtta
Med vetenskapens allvar.
Din ståndpunkt är gifven och klar.
Folket skall vaket sin dårskap se
Och nyktra till och — le.

Så ryck i fält då bak Kronborgs gråa torn
Och så ditt säde af framtidens gyllne korn,
Blixtrande nykterhetssanning kring gamla vallar,
Tankestrid, som i minnet återkallar
Svunna stordåd, väcker alla som sofva,
Till full besinning af nykterhetens gåfva
Och mänsklighetspliktens bud, som aldrig dör,
Där sanningens trumma man rör.

Vi strida ej mer om land blott; men världen vi.
Den gamla envigskampens tid är förbi.
Vi höra i tanken nu öfver Sundets vågor
Hvarandras hjärtan klappa i varma lågor
För samma idé, för nykterhetens strid,
För folkens lycka, för ljus och frid;
För tankebyte om ädlare ting. —
Så slut allt vidare din nyktra ring,
Du syskonlogè i gamla Helsingör,
Där Hamlets namn ej dör!
Och hvarje glädjens budskap hitöfver skall bringa
Vårt hjärta att klappa varmt och frambetvinga
Vår samfällda seger till slut mot alkohol, —
 Gift rusets idol.
Och sagans Hamlet skall vända sig i sin graf
När mer det ej finns en rusdrycksslaf;
 Ty då är världsgåtan löst
 Till allas tröst.

**Ungdomslogerna N:o 21, De Ungas Framgång,
N:o 367, Framtidsplantan, och 427, Solstrålen.**

Ungdomens här, de växande små
Solstrålarna i lifvets värld,
Som framtidens stora slag skall slå
Och bygga lyckan vid hemmets härd;
Ombilda samhället och gjuta däri
En renare, ädlare samhällsform
Och krossa en gång rusdryckens orm:
Vi måste stödja och stärka, vi.

De äro som blommor i rosengård,
Som dofta i oskuld varmt och rent,
När näring de få och sol och värd.
Och alla de glädja tidigt och sent.
Men biter giftdryckens pestvind dem,
Lära de ej som barn förstå
Faran, som lurar i hvarje vrå,
Blir mörkt ock framtidssläktets hem.

Du tror dem ej fatta vårt stora mål.
Men Sensitifvan är känslig som få.
Om omildt man rör dess blomsterskål,
Hon sluter sig samman och gömmer då
Ofta en pärla i kalken, som ler,
När ögat igen i glans hon slår opp,
Så gömmer en barnasjäl i knopp,
Som minne det skönaste du ger.

I forntid gick sagans oskrifna blad
Från släkt till släkt, från mun till mun
Från barn till barn allt hvad man kvad.
Ett barn är en rosig Mimers-brunn,
Som gömmer mycket af minnets skatt
Och bär det kring i allvar och lek.
Och lärs det sky för last och svek,
Bärgar det tankens guld Korn gladt.

Så lät dem dricka djupt och fullt
Af tankekällan för kommande dar,
Och nykterhetskornet skall växa gult
Och stort när de gamle slumrat har.
Så värna ungdomslogernas id
Och fostra de unga i nykterhet,
Och hvad vårt släkte ej ännu vet
Skall blomma därur i kommande tid.

Logen Hälsans Sångkör.

Systrar, bröder, låten sången klinga,
Glädjetoner bölja i vår sal!
Känslor, sällhet in i lifvet bringa,
Höja, lyfta oss ur stundens kval!
Sången är andens toner, som härligt strömma.
Hvad vi älska, längta till och drömma
Böljar i sången ut i jublande fröjd,
Smälter i själfva smärtan, i glädje nöjd.
Låt oss sjunga,
Gamla och unga
Glädje in i lifvet i nykter id
Och i kvalda hjärtan kärlek, hopp och frid,
Hopp och frid!

Själén lyfter sig på sångens vingar
Upp till höjder, dit ej tanken når.
Lidelsen med välljud den betvingar.
Ondskan, hatet den i bojor slår.
Själarna frigjorda från bekymren lyssna.
Orons alla röster dö och tystna.
Låtom oss andas ut vårt hopp och vår fröjd!
Tonerna klinga högt i jublande höjd!
Låt oss sjunga,
Gamla och unga
Glädje in i lifvet i nykter id
Och i kvalda hjärtan kärlek, hopp och frid,
Hopp och frid!

Utan blommor vore jorden öde;

Utan fågelsång i dal och skog;

Utan solens glädjerika flöde

Bort allt lefvande på jorden dog.

Sången är blommor, är fågelsång och strålar.

Allt det sköna, det rena den målar,

Lyfter vårt sinne högt öfver nyttans värld,

Skänker det höga, ädla, stora sin gärd.

Låt oss sjunga,

Gamla och unga

Glädje in i lifvet i nykter id

Och i kvalda hjärtan kärlek, hopp och frid,

Hopp och frid!

Framtidshoppet bärs på sångens vingar.

Dagens strider adlar, höjer den;

Jämnvikt uti trötta sinnen bringar,

Knyter med sin värma vän till vän.

Stora dåd af nordiska skalder här burits

Hän genom tiden, där lagrar skurits.

Ärans och hjältarnas språk är sångens röst.

Fädernesland för dig ur vårt fulla bröst

Låt oss sjunga,

Gamla och unga

Glädje in i lifvet i nykter id

Och i kvalda hjärtan kärlek, hopp och frid,

Hopp och frid!

Helsingborgs Nykterhetsförbund.

Der ligger ett järn i elden, som bräns
Om någon vid det rör.
En röst vid hvilken ingen käns
Ibland i öknen man hör.
Det är en kinkig fråga
Att svara på hvad det gör
Som ingen känner och hör,
Hvaraf ej ses någon låga.

Och likväl, när vinden blåser opp
Till nykterhetspolitik,
Möter ibland en välkänd tropp,
Att byta ord och replik,
Handla och besluta, —
Om hvad? Ett attentat
Mot Guden Backi stat. —
Då börjar i hornet man tuta.

Du ler! Jag skämtar. Men fast det ej syns,
Fins det järnet i elden ändå,
Och klingan i tysthet slipas och bryns
Tills färdig man är att slå.
Då står man ibland och gapar:
Hvar kom det slaget ifrån?
Ja, gissa! — I lilla vrån
Der nykterhetshandling man skapar.

Helsingborgs Ungdoms Helykterhets-Sällskap.

Framtidens vakt det är de unga
Krafter, som växa i nykterhet opp.
In i lifvet de glädje skall sjunga,
Nya seder och nyfödt hopp;
Kämpa vid sidan utaf de gamla
Med andens vapen för nykterhet.
Höja samvaron och lyfta med det,
Som kan kring det ädlaste alla samla.

Skifta de hugg i tankestrider
Med blanka vapen och öppen blick:
Följa de med utveckling, som sprider
Ljus öfver lifvet i seder och skick:
Bära de högt sin nykterhets fana,
Menniskokärlekens frihetsbanér;
Skola de skrifva i häfderna ner
Sin runa och helt samhället omdana.

Så hell er I unga! Framåt endast
Med kraftiga viljor och segren är er!
Kasten allt hvaraf tusen bländats:
Lögnens foster i dödsnatten ner!
Minnens, att som ni fostra er sjelfva
Skall eder framtid bli mörk eller ljus.
Byggen framtidens nykterhetshus
I handlingar, tankar som högt sig hvälfva!

Lyften den själlösa samkvämstenen
Upp till ett högre och renare plan,
Der anden är med i diskussionen,
I samlifvet, sången, der man är van,
Att finna ett gullkorn, värdt att bära
Ut i lifvet. Då skall Eder id
Välsignelse bringa åt kommande tid,
Och konsten Eder att lefva lära.

Diskussionsklubben Balder.

Den blide Guden Balder satt
En kväll och mediterade.
Och i ett gladt och muntert skratt
På stunden brusto gudarne.
Och Tyr han log. Var lugn min vän!
Du ej behöfver möda dig,
Att tänka; ty i tankekrig
I Helsingborg slåss unga män.

Ditt namn förvigadt der är
Uti en klubb för diskusion,
Som menlöshetens färgor bär
Och barnastämmors skära ton.
Verldsgåtan, som vi aldrig löst,
Behandlas der på djärft försök,
Och löses nog för'n Ragnarök
Af spenabarnens ljufva röst.

Men Odins ena öga såg
Med harm ur buskigt ögon bryn.
Hvi håna så de ungas håg?
Jag såg ej skönare en syn,
Än när de unga dricka vett
Ur Mimers brunn i bardalek
Med tankens vapen, om på lek.
Förunna gladt de unga det!

I Gudaringen blef det tyst.
Men fromme, milde Balder log.
Och Freja, som sin älskling kyst,
Liksom en suck af lättnad drog,
Och smålog: Låt de unga blott
Försöka sig i tankeid,
Och det skall bära frukt en tid,
Så skön som Nordens Vala spått.

Allfaders öga strålade,
Och Thor en vigg mot trollden slog.
Vaulunder klingan stålade
Till tankevapen gladt och log:
Rätt så! Med andra vapen står
Nu tiden färdig. Andens stål
Skall träffa säkrare sitt mål,
Än Tyrs; Ty sanningen än vår.

Helsingborgs Kretsloge af I. O. G. T.

Jag letat efter ditt namn
I kvartalets programbok och undrat på,
Om du ämnat till dina fäder gå
I ryktets famn.

Jag tror dock du lefver än
Och missionerar som förr ännu din krets,
Och då är jag hjertligen ock tillfreds,
Du gamla vän!

Hvita Bandet.

Hvita Bandet! Hvita Bandet!
Ja, när uppå det man tänker,
Det en tår i ögat blänker,
Att det ej omringar landet.

Tänk, om alla unga, gamla
Kvinnor togo Hvita bandet;
Då låg fånget hela landet,
Skulle Backi alltar ramla.

Ty hvad kvinnorna de vilja,
Det är männens lag. Besinnen!
Männen måste då i skinnen
Hålla sig på nykter tilja.

Ingen mö då skulle taga
Sig en rustibus från krogen, —
Och de gamla, — Känn den knogen! —
Gubbarna från glaset draga.

Skämt åsido. Hvita Bandet
Älskar jag liksom de sköna,
Kärleken skall oss belöna.
Tagen, tagen hela landet!

Hälsokällan N:r 1171, Råå.

Hälsokällan, hälsokällan
Här i ändlighetens rike,
Söka vi så ytterst sällan,
Glömma ständigt bort vår like,
Glömma ge den dryck, den klara
Andens dryck som törsten släcker;
Kärleken, som lifvet väcker,
Kan från frestelser bevara.

Hälsokällans klara vatten
Genom tidens morgon strålar.
Mimers dryck i minnesnatten
Stjernlyst, tjusande oss målar
Det försvunna; men i tiden
Fins också en annan källa,
Hvilkens klara vågor välla
Fram uti den nyktra striden.

Drick af dessa klara brunnar,
Der idéer, tankar väckas,
Der det ädla man förkunnar,
Kärleksvarma händer räckas,
För att rädda dem som falla,
Återvinna dem till lifvet!
Gif dem hvad den Högste gifvit!
Gif dem kärleksdrycken alla.

Fattar du, att hvad man gifver,
Är dock kärleken det bästa,
Lifvets dryck för dem det blifver,
Rädda skall ändå de flesta,
Samla alla kring din källa:
Nykterhetens, som ger hälsa,
Och från usla brunnar frälsa
Skall du dem och se dem sälla.

I. O. G. T. Biblioteket.

Som solen är ljusets källa,
Är boken vetandets sol,
Der tankarnas floder välla
Från sjäslitvets konungastol;
Der känslan och forskningen täfla,
Att klara hvad dunkelt är
I verlden, i håg och begär,
I allt hvarom vi äfla.

Det är ej nog vara nykter,
Det fordras i kampen mer:
I mörkret lysande lyktor,
Allt klart allt kring dig du ser
Och ej i natten famlar
Vilse om medel och mål.
En bok är också ett stål,
Som viljorna kring sig samlar.

Vill upp du samhället bygga
Bättre än fädren det byggdt
Och alla i frihet trygga,
Aflägsna allt ondt och styggt;
Det fordras att sjelf du dig bildar.
Och följer utvecklingens gång,
Förädlas af dikt och sång;
Ty samhälle byggs ej af vildar.

Der står din rustkammare, Välj dig
Vapen, de bästa du kan!
Och ej för en grynvälling sälj dig.
Vetande höjer en man.
Okunnighet är som en mara,
Som rider i natten dig.
Vill fram du på livvets stig,
På allt bör du kunna svara.

När ensam du är i din kammar,
Lär af historiens blad.
Låt vetandets ljus, som flammar,
Göra dig klok och glad!
Ty bättre väggkost ej bär du
I lifvet ut än vett.
Mot frestelsen värnar det
Och konsten att lefva lär det.

Men välj med omsorg; ty mycket
Är drafvel i dikt och sång.
Om allt beror än på tycket
Och nöjet, så mins att en gång
Det bästa ändast kan bära
Frukt, som är något värd
För framtid, för lif och hård.
Läs att njuta och lära!

Ud en ungdomsfest.

Vi hälsa i jubel den dag som står
Som en milsten på nykter stråt.
Vi bringa dem tack, som år efter år
Fört ädla idéer framåt!
Till kvinnor och män, som stridit
Sin hårda långvariga strid,
Stått fasta från tid till tid
Och framåt, framåt dock skridit.

Men nu, när minnets runor sjunga
Om ädel kamp i svunna år,
Vi vilja vara med vi unga,
Där vägen tram till lycka går.
Och därför vi sluta oss samman
Att taga i kampen del
Med fröjd och med strängaspel;
Ty vår väg går mot morgonflamman.

Begär ej att ungdomen sitta skall
Som en giktbruten gubbe på stol
Och se på lifvet ironisk och kall.
Vi älska lifsglädje och sol.
Vi älska det sköna och unga
Och ädla, som framåt oss för.
Och därtför med en jublande kör
Vi lifskampen in skall sjunga.

Se därför fram på solljus bana
I unga krafter hand i hand
Inunder nykterhetens fana
På vägen till vårt framtidsland,
Det lyckoland som vi skåda
Med aldrig svigtande mod
Bakom hoppets sollysta flod
I morgonglans sig förråda!

Gamla och nya Gudar.

De gamla gudarna sutto trötta
Och runkade darrande hufvud grå
Och dryftade lexor längese'n nötta,
Som inga andra än de förstå.
Vrång var världen, ur lederna vriden,
Hoppets galavagn kört ikull.
Folket drack och slogs om gull
Trots den långa energiska striden
För nykterhet.

Då kom en sjungande skara
Af ungdom vägen fram
Och berg och klippor svara
I eko: Framåt! Fram
På nykter stråt,
På sjungande led!
Vi trampa ned
Med trotsiga viljor hvart försåt,
Som dryckenskapsligan ställer
För unga krafter. Framåt!
Framåt på de nyktras stråt!
Framåt! Framåt! Till kamp det gäller!

De gamla gudarna logo
Ironiskt. — Ja, brassen på!
Så äfven eu gång vi togo
Lifvet. — Ja, det var då!
Men nu. — De hunno ej grubbla mer,
Gråskäggen kände sig rörda.

Det var som om lifvets börda
De unga, käcka, lyft från dem ner.
Det sjöng i hjärta, det sjöng i barm,
Det kom en känsla så underlig, varm,
Som minne från ungdomstiden,
Ifrån den första striden,
Af jublande, segrande hopp. —
De gamla, de gamla de stego opp.
De böjde sitt hufvud. Bravo! Bra!
Hvad vi ej mäktat skall ungdomen ta. —
Och skaran förbi i jubel tågar.
Ögonen flamma, kinden lågar,
Och sången tonar ur hoppfulla bröst:
Framåt! tills segertroféen vi löst!
Då böljar ett enda jubelrop:
Lefve, lefve de ungas hop!

Till kvinnan i Goodtemplarorden.

Man sjungit ditt lof i jublande toner
Vid glasens klang i koja och slott,
Lyft dig som ängel till diktens zoner,
Sett dig sjunka i laster och brott;
Men sällan till din ära
Man sjungit i nykter id,
I släktets största strid,
Där lifsglädjen upp du fått bära.

Där festen skall bära prägeln af lycka,
Fröjd, familjelif, glans och behag,
Och gracerna samkvämslifvet smycka,
Där ordnar din hand från dag till dag;
Där kring dig gladt du sprider
I allting renhetens ljus
Och dämpar sinnets brus,
Förmildrar i seder och strider.

Se, därför åt dig den vackraste kransen,
Den varmaste blomman egnas här.
Det är dock du som ger allting glansen,
Gör striden så glad och skön den är.
Så tag vårt tack och allas
För toner, möda och sång,
Tills segerns krans en gång
Dig räcket af lifslyckans Pallas.

När man är vid dåligt humör,

bör man helst hålla sig inne på sitt rum, sitta och tjura eller promenera fram och åter med långa och tunga steg, tills man slitit upp ett par skor, till angenäm förtjänst för skomakaren. Kan man ej detta, så bör man gå till kojs, dra täcket upp öfver öronen, släcka ljuset och försöka sofva, hvilket är det angenämaste af allt. Men kan man inte sofva, hvilket man vanligtvis inte kan, emedan det kryper som sju hundra loppregementen genom lemmarna; emedan det myllrar i blodet som i en myrstack; emedan hufvudkudden bränner som en glödande eldgaffel, och emedan fantasien dansar kadrilj, vals, slängpolska och träskogalopp med våra upprörda sinnen; medan lopporna bita, som om de ej fått mat på ett halft år. — Ja, då gör man bäst i att klä på sig igen — om man inte vill bli tokig — och ge sig ut och springa gatlopp genom stadens ödsligaste gator, spotta poliskonstaplarna i synamentet, om man kan och ingen ser det; kasta okvädingsord till de stängda fönsterluckorna, sparka in portarna, när ingen är närvarande; trampa alla andra mötande nattvandrare på tårna eller hasorna; knuffa till glädjeflickorna och — ge sig ut på landet och titta på stjärnorna. Det lugnar. Skulle detta medel ej visa sig ofelbart, så har man ingenting annat att göra, än springa tills man störtar — eller åter gå hem och

sticka hufvudet i ett vattenämbar, tills man känner sig afkyld; ty att gräla på sig själf och sina egna gör sjukan sju gånger värre.

Jag har emellertid försökt alla dessa medel; men funnit dem platt odugliga. Men just i eftermiddag, då jag befann mig i det mest misserabla misshumör och till hälften svor på att inte ens gå till systrarnas afton, hur lockande detta än kunde vara som nervstillande medel — just då flög igenom min nattsvarta, arbetsodugliga hjärna en blixtrande tanke, just som spår-vagnen susade förbi, och kastade en kornblix mot min mörka ruta. Tänk! om jag skulle gå ändå! Gå ned och gräla systrarna i samma angenäma misshumör som mitt eget. Det vore en ljuf, en gudomligt ljuf hämd. De skulle för en gångs skull få känna på, hvad det är att vara i ett riktigt nattsvart misshumör. Men — alltid kommer det ett men. — De hade ju intet ondt gjort. — Hade det varit bröderna, så. — Men bröderna biter hvarken ondt eller godt på. Men hvad i helsike bryr man sig om skäl och reson, när man är i misshumör!

Alltså! Systrarna skall ha det.

Men det är visst kaffedopp.

Hvad skall nu allt det där kaffedoppet tjäna till? Skulle man inte kunna skicka kaffebönan dit, där pepparn växer och slippa allt det där onödiga fjäsket med våra oroliga sinnen; detta nervförstörande kaffedrickande — detta, detta, detta — ja, när jag tänkte på mig själf, så fastnade ordet i halsen — och det gör det bestämdt hos bröderna också. — Ty vi äro kaffekäringar allesamman.

Men — att komma till festen utan feststämning
— utan, utan — ja, ni förstår mig väl — det vore
att snylta — att kasta en krutdurk i kaffepannan.
Men jag skulle ju gräla! Ja, det skulle jag, och det
skall jag. — Och så började jag att skriva ned det
här kåseriet.

Och när jag hade slutat — så var misshumöret
borta.

Väl bekomme!

G. L. T.

REGISTER.

	sid.
Ankaret, Logen	33
Biblioteket	51
Carl X Gustaf, Logen	10
Diskussionsklubben Balder	45
De Ungas Framgång, Ungdomslogen.....	38
Erik Dahlberg, Logen	9
Förposten, Logen	19
Fältvaktén, Logen	26
Framtidsplantan, Ungdomslogen.....	38
Garibaldi, Gradlogen.....	29
Gamla och Nya Gudar.....	55
Hälsan, Logen.....	18
Hälsobrunnen, Logen.....	20
Helsingborg, Gradlogen	31
Hamlet, Logen	36
Hälsans Sångkör, Logen	40
Helsingborgs Nykterhetsförbund.....	42
" Ungdoms Helnykterhetssällskap	43
" Kretsloge af I. O. G. T.	47
Hvita Bandet	48
Hälsokällan	49
Kärnan, Logen	5
Magnus Stenbock	6
När man är vid dåligt humör. Berättelse.....	58
Parkens Minne, Logen	15
Plantan, Logen	16
Stridsbjälten, Logen	7
Segersvärdet, Logen	12
Stenbocks Minne, Logen	14
Silverpoppeln, Logen.....	28
Solstrålen, Ungdomslogen	38
Till kvinnan i Goodtemplarorden	57
Utsikten, Logen	24
Vid en ungdomsfest	53
Åt Alla	3
Öresund, Logen	23

Diktsamlingen
En Bukett Minnesblommor

kan rekvideras hos författaren, G. L. Tullstorp, Villa Aroma, Pålsv, Helsingborg, eller å Helsingborgs Typografiska Anstalt.

Då minst 10 exemplar begäras, lämnas 25 % rabatt, pr kontant, post- eller järnvägsefterkraf.

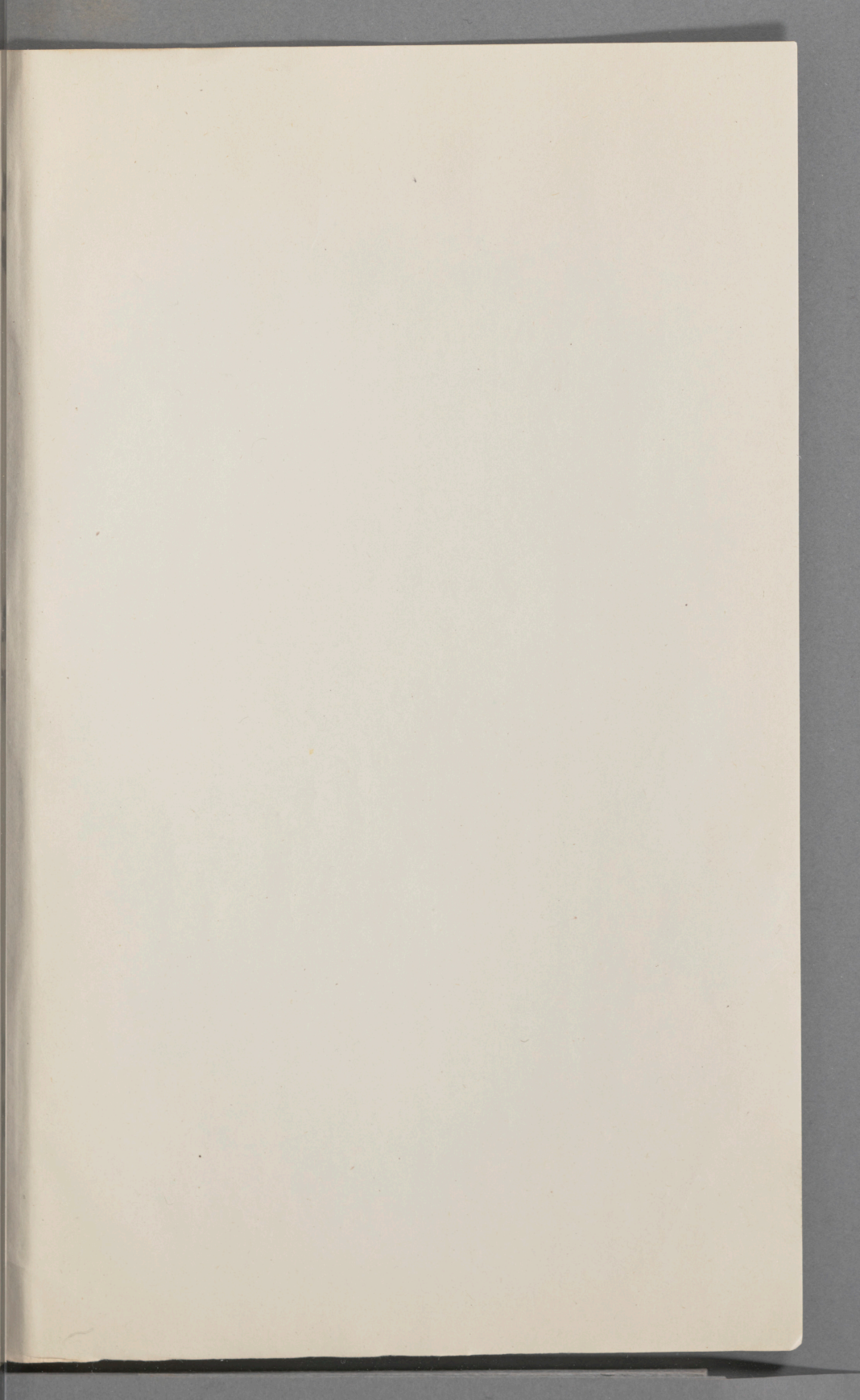
För en sympatisk och öfverseende recension i dagspressen, särskildt nykterhetstidningarna, är författaren tacksam.

Med första utkommer på samma förlag

Humor, Satir och Allvar,

tolf skämtsamma och allvarliga prosaberättelser, passande för uppläsning och muntration på goodtemplarmöten, fester och i ungdomssällskap. Pris 1 kr.

Pris 50 öre

Helsingborgs
Typografiska
Anstalt, 1905